

hver Maaned, tilbageholdes 5 pCt. af deres Løn, som gaar ind i Pensionsfonden. Anden Pensionsklasse indbefatter 9de, 10de, 11te, 12te og 13de specielle Lønningsklasse. Endelig omfatter 3die Pensionsklasse 11te almindelige Lønningsklasse. 2den Pensionsklasse lider et maanedligt Fradrag i sin Lønning af $2\frac{1}{2}$ pCt., 11te almindelige Lønningsklasse, hvortil høre Bane og Telegrafarbejdere og med dem ligestillede, lider ikke noget Fradrag. I sin Tid, da Statsbanerne kom ind under den lovgivende Magts Myndighed, altsaa i 1892, fastsatte man Lønningerne for denne Lønningsklasse saa lavt, at man indsaa, at man var nødt til at betale for dem eller i alt Fald lade dem være fritagne for Fradrag. Endvidere er Forholdet for Øjeblikket det, at naar en Funktionær i 1ste Pensionsklasse gaar af efter 20 Aars Forløb, faar han af hvert 100 Kr. 49 Kr., en Funktionær af 2den Klasse, der gaar af efter samme Tidsrum, faar kun 42, og en Funktionær af 3die Pensionsklasse kun 35 Kr. Det vil altsaa med andre Ord sige, at den Forskel, der, som Forholdene ere for Øjeblikket, er mellem Lønningerne for Funktionærer, der tilhøre 1ste, 2den og 3die Pensionsklasse, bliver endnu større i de lavere lønnede Funktionærers Disfavør, end den var i Forvejen, naar de i Stedet for at oppebære Løn gaa over til Pensionsnydelse.

Dette Forhold fik man rettet under Kommissionens Arbejde. Vi vilde indføre kun en eneste Pensionsklasse, det vil sige, at de fik ens Pension allesammen. Saaledes lyder Kommissionens Forslag, at naar de vare blevne 35 Aar og i 10 Aar havde staaet i Statsbanens Tjeneste, vare de pensionsberettigede og fik straks $\frac{5}{10}$ af Gennemsnitslønnen i de sidste 5 Aar i Pension, og derved bleve de staaende, indtil de havde 20 Aars Tjeneste. Saa begyndte Pensionen at stige, og naar de kom op til en Tjeneste paa 29 Aar, fik de den højeste Pension nemlig $\frac{2}{3}$. Dette er forandret her. Der er noget fælles mellem Kommissionsforslaget og Regeringsforslaget, det kan ikke nægtes, og det bestaar deri, at Funktionærerne fremdeles skulle have fyldt 35 Aar og desuden have staaet i Tjeneste i 10 Aar, førend de kunne anses for pensionsberettigede. Men naar de vare blevne 35 Aar og havde staaet 10 Aar i Statens Tjeneste, vilde de i Henhold til den almindelige Pensionslov af 5te Januar 1851, som gælder for største Delen af vore Embedsmænd, være berettigede til en Pension af $\frac{5}{10}$, men efter

Forslaget skulle de saa først til at tjene deres Pension. De blive altsaa 45 Aar, før de kunne faa $\frac{5}{10}$ af Gennemsnittet af deres Løn i de sidste 5 Aar i Pension af Statsbanernes Kasse. Dette Forhold vilde jeg ønske kunde blive optaget til videre Forhandling. Det forekommer mig, at det er at stille Statsbanefunktionærerne for ringe, hvad Pensionsnydelse angaar, i Forhold til Statens øvrige Funktionærer. Vi have jo i de senere Aar faaet Pensionslove gennemførte for Post- og Telegrafvæsenet, og der er ganske vist Forholdet, saaledes som jeg har nævnt det her, at man der først begynder at tjene sin Pension, efter at man er bleven 35 Aar og har staaet i Statens Tjeneste i 10 Aar. Det er altsaa det, Regeringsforslaget gennemfører paa dette Sted. Men her er der ogsaa en betydelig Forskel, som jeg ikke skal undlade at gøre opmærksom paa, og det er den, at over for en Funktionær i Postvæsenet bliver der hvert Aar fra det Øjeblik, han er bleven fast ansat, indtil han bliver 35 Aar, godskrevet ham af Statskassens Penge et Beløb svarende til 5 pCt. af hans Løn, og det staaer som Alderdomsforsørgelse eller Forsørgelse for ham selv, i Fald han kommer til at gaa af, inden han bliver pensionsberettiget. Det have vi jo slet ikke noget af her. Naar en Funktionær ved Statsbanerne er bleven 34 Aar og mulig paa Grund af Sygdom bliver nødt til at tage sin Afsked, staaer han uden at være pensionsberettiget. At han alligevel vil faa noget, er rimeligt, men han kan ikke gøre Krav derpaa, og det bliver vel ogsaa forholdsvis lidt, han faar. Saaledes er Forholdet, og netop under Hensyn dertil kunde jeg ønske dette Spørgsmaal optaget til videre Forhandling, og det er da mit Haab, at det muligt kunde ændres.

Desuden vilde jeg endnu gerne i denne Sammenhæng gøre opmærksom paa, at Statsbanernes Funktionærer, det vil sige de 14 første Klasser, altsaa paa een Klasse nær, fremdeles maa finde sig i hver Maaned at betale til Pensionsfondet 5 pCt. af deres Løn. Det er ikke Tilfældet med Funktionærer i Post- eller Telegrafetaten, og det forekommer mig af de to anførte Grunde, at der kan være god Rimelighed i paa ny at vende tilbage til Kommissionsforslaget, for det var netop bygget og indrettet paa at raade Bod paa den Forskel, der var mellem Post- og Telegrafetaten paa den ene Side og Statsbanernes Personale paa den anden Side. Nu skal jeg ikke nægte, at der her ogsaa